

шумѣло, и Агудо помислилъ, че му отвърща:

— Бжди спокоенъ, ще ти го вардя!

Отишелъ шуриятъ къмъ свѣтлинката и намѣрилъ хана. Влѣзълъ, наелъ една стая, платилъ си и излѣзълъ да спи на поляната предъ хана. Сутринтъ, когато се събудилъ, отишелъ да си прибере вола, ала не заварилъ нищо — вълцитѣ изяли презъ нощта слѣпото вързано добиче. Ядосалъ се Агудо, почналъ да бие съ тоягата си дървото:

— Искамъ си вола! — викалъ той. — Кжде го скри?

Дървото мълчало. Тогава Агудо отишелъ въ хана, грабналъ единъ търнокопъ, върналъ се пакъ при дървото и почналъ да го копае. Копалъ, копалъ и надвечеръ набуталъ подъ коренитѣ цѣлъ котелъ съ жълтици. Взелъ само десетъ — толкова струвалъ слѣпия волъ и си отишелъ.

Гудо, като видѣлъ жълтицитѣ, попиталъ го:

— Откжде взе тия пари?

Агудо му разправилъ.

Гудо впрегналъ колата и рекълъ:

— Иди вземи отъ циганитѣ едно кринче, ама да не казвашъ, че ще гребеме пари!

Агудо отишелъ и викналъ:

— Хей, цигани, дайте ми кринче и не ме питайте, какво ще мѣриме, защото нѣма да ви обадя — тъй ми поржча нашъ Гудо.

Циганитѣ си рекли: — Чакай да видиме какво пѣкъ ще мѣрятъ тѣзи братя! — намазали кринчето отвътре съ восѣкъ и го дали на Агуда.

Заминали Гудо и Агудо въ гората, изгребали всичкитѣ жълтици отъ котела и ги откарали у

дома си. Изсипали ги насрѣдъ кжши. Тогава Гудо рекълъ:

— Агудо, азъ ще ида да купя единъ овенъ отъ овчаритѣ, че да си опечемъ на шишъ, че да си похапнемъ хубаво, защото сега сме богати, а ти варди вратата, да не би нѣкой да влѣзе и да ни ограби.

— Не бой се, — отвърналъ Агудо — ще я вардя.

Когато Гудо заминалъ, шуриятъ си рекълъ:

— Чакай сега да занеса кринчето на циганитѣ.

Взелъ кринчето и тръгналъ. Като миналъ две-три крачки, сътилъ се за вратата, върналъ се и я откачилъ. Дигналъ я на гърбъ и я отнесалъ къмъ циганитѣ — ще я пази.

Циганитѣ го посрещнали, поели кринчето и погледнали вътре: една жълтица лъщѣла на дъното — залепнала. Циганитѣ разбрали какво сж гребали Гудо и Агудо. Попитали шурия:

